

Stacey Marie Brown

NEZKROTNÁ ŘÍŠE

COO
BOO

Přeložila
Veronika Trusová

Nezkrotná říše

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Stacey Marie Brown
Nezkrotná říše – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Stacey Marie Brown

NEZKROTNÁ ŘÍŠE

COO
BOO

*Pro všechny, kdo mě proklínají a nenávidí. . .
Tato kniha váš názor nezmění.*

KAPITOLA 1

Po tváři mi stékal pot a paže se mi třásly, když jsem se spustila k zemi. Mezi zuby jsem procedila vzduch, zaťala jsem čelist a vši silou jsem se soustředila jen a pouze na hrubou betonovou podlahu.

Byla šedá.

Všechno tady bylo šedé. Podlaha, strop, zdi. Uniforma, do které mě znovu navlékli. Dokonce i deka a polštář na lůžku.

Šedá.

Polštář byl původně nejspíš bílý, ale postupně změnil barvu.

Bylo to legrační. Bakterie, špína a věci z druhé ruky mi dřív vadily, ještě v době, kdy jsem byla tou dívkou, která chodila na oslnivé večírky a rvala se, protože v tom byla dobrá, ne proto, že na tom závisel její život. Před uvězněním jsem byla hodně věcí, a nedokázala jsem přijít na to, jestli jsem se změnila k lepšímu, nebo spíš naopak. V další věc ztracenou někde mezi.

Šedá.

Kombinace dvou barev, které se za barvy ani považovat nedaly. Vlastně to skvěle shrnovalo mou současnou situaci. Vznášela jsem se kdesi mezi světlem a temnotou, životem a smrtí. V nicotě.

Vyčkávala jsem.

„Sto,“ zafuněla jsem při posledním kliku a pak jsem se vyčerpaně svalila na zem a překulila se na záda. Pohledem jsem přeletěla malou celu bez oken, nacházející se hluboko pod zámkem lorda Kiliána. Ve zdech se držel pach špíny, rozkladu a obilí. Bylo znát, že ve spěchu předělali spížírnu na vězení, jako by až do poslední chvíle žádného vězně neočekávali. V cele asi tři krát tři metry byla jen rozkládací postel, přenosný záchod a umyvadlo, neuměle přivrtnané ke zdi.

Všechno šedé.

Začínala jsem si říkat, jestli ta absence barvy taky nepatří k mučení, když natahovala dny v roky a postupně mě zabíjela otupělostí a nudou. Pobyt v Domě smrti byl sice peklo, ale aspoň se tam něco dělo. Tady jsem trávila čas jen cvičením ve snaze nabrat zpátky svalovou hmotu, o kterou jsem přišla v Halálházu. Ovšem boxováním do vzduchu a kliky se taky nedal strávit celý den.

Dařilo se mi držet si povědomí o čase díky tomu, jak mi přinášeli jídlo, takže jsem odhadovala, že jsem tu od oné noci strávila asi dva týdny.

Dva týdny od *něbo*.

Prudce jsem vtáhla vzduch do plic, se zafuněním jsem se posadila a opřela se o lůžko. Bolest, vztek a stud, ostré jako břitva, se mi valily tělem. Jak jsem mu na to mohla skočit? Nedokázala jsem uvěřit, že jsem pro ty jeho polofae oči skákala, jak pískal, a myslela si, že mu na mně záleží. Že mezi námi něco je – něco hluboko uvnitř, co se stáčelo a kroutilo pod mou kůží až ke středu mé duše.

Dokonce i teď bych přísahala, že cítím, jak okolo mě poletuje, prsty přejíždí po samých okrajích mého nevědomí. V těch okamžicích na hranici spánku a bdění jsem slychávala svoje jméno

jako dýku v duši a jeho přítomnost se kolem mě ovíjela jako zmije. A pak byl pryč.

„K čertu s ním,“ zabrblala jsem, přitáhla jsem si kolena k bradě a nehty jsem zaryla do dlaní. Zčásti jsem se zlobila na sebe. To *já* jsem si představovala, že se se mnou snaží skrz čas a prostor komunikovat, že se mě, přes veškerou logiku, snaží na dálku utěšit.

Neskutečně patetické.

Ten člověk mě odporně zradil a zasadil mi ránu tak hlubokou, že jsem stěží dýchala, a *já* pořád měla pocit, jako bych ho cítila jak nějakého podělaného ducha. Jako mýtus. Warwick Farkas, *Vlk*, živoucí legenda. Hajzl proradná.

Cvičení mi pomáhalo zapomenout na mou chvilkovou slabost. Vystavěla jsem si kolem sebe obrannou zeď a bojovala uvnitř se svou raněnou duší, která se dovolávala jeho místo Cadena.

Caden.

Nadechla jsem se a opřela čelo o kolena. Obraz mého nejlepšího přítele mi do srdce udělal další díru. Byla jsem tak blízko. Domovu. I jemu.

Cvak.

Zámek klapnul o kovové dveře a pak se celou rozlehlo skřípění ne nepodobné pláči novorozence. Pomalu jsem zvedla hlavu. Zvykla jsem si na mlčenlivé příchody a odchody strážných a ignorovala jsem je. Den za dnem přicházeli, přinášeli ták s jídlem, odnášeli ten starý a nereagovali na mé dotazy.

Vstala jsem, oděná jen do sportovní podprsenky a kalhot, které mi volně visely z boků, a natáhla jsem se pro košili ležící na konci postele. Dveře se otevřely a *já* si všimla, že strážný přejel pohledem přes mé vypracované břicho a sotva zahalená ňadra, než honem uhnul očima.

Jízlivě jsem se pousmála a posadila se zdánlivě stydlivě na po-

stel. Pozorovala jsem pěkného mladého strážného, zatímco prohlížel celu.

„Už jsem si uklidila, taťko. Můžu si jít hrát?“ zavrňela jsem hlasem plným skrytého významu.

Zrudly mu tváře a bylo vidět, že zaťal zuby. Vypadal tak na osmnáct, jenže u fae zdání klamalo. Mohly mu být stovky let, ale zdál se obzvláště mladý a naivní a snadno se nechal rozhodit, když jsem ho takhle pokoušela. Musela jsem využít to málo zábavy, které se mi tady nabízelo.

Vycouval, vyklidil vstup do cely a narovnal se do vojenského postoje s hlavou vzpřímenou.

„Vše v pořádku, pane.“

Pak jsem zaslechla klapot podrážek na kamenné podlaze. Na krku mi vstaly chloupky. Kolem strážného vstoupila do cely osoba, jejíž přítomnost mě přinutila se prudce nadechnout.

Kilián. Vůdce maďarských fae. Sálaly z něj síla a magie a vyvolávaly husí kůži, zatímco jsem se zády přitiskla ke zdi, ztuhlá jako socha.

Viděla jsem ho poprvé od oné noci, jako by král zapomněl na bezvýznamnou poddanou zavřenou v improvizovaném vězení. Čekala bych, že mě bude chtít předvést Ištvánovi jako trofej. Neudělal to.

„Slečno *Kovácsová*.“ Jeho medově hladký hlas mě zalil odshora dolů a pomalu sklouzl po stehnech. Sevřela jsem svaly na nohou. Jeho hlas byl přesným opakem Warwickova hlubokého, hrubého tónu – ten zněl, jako byste se prodírali šterkem, a hrubě se dotýkal každého citlivého místa. Kiliánův hlas po kůži klouzal jako hedvábí.

Fae uměli lidské bytosti očarovat a svést, ulovit nás jako rybu na háček svým vzhledem, magií a čistou sexuální přitažlivostí.

Udělal krok mým směrem a ruce si schoval do kapes, aby dal najevo, že se ani v nejmenším nebojí, že bych na něj mohla zaútočit. Byl tu jen jeden strážný, ale já jsem pro něj stejně nepředstavovala hrozbu.

Nezískal svou pozici jen tak. Příběhy o Kiliánovi byly skoro tak dramatické jako ty o Warwickovi. Kilián byl bezcitný a krutý, ale tam, kde se Warwick spoléhal na hrubou sílu, hrál Kilián na strategii.

I v Lidských obranných silách byl považován za nesmírně přitažlivého. Půvabného, pokud se něco takového dalo o muži říct. Byl krásný a sexy a vyzařovala z něj moc, sebevědomí a vědomí vlastní důležitosti. Jeho fialkové oči ostře kontrastovaly s tmavě hnědými vlasy. Měl na sobě tmavý oblek, který byl – stejně jako jeho vousy a vlasy – dokonale střižen. Vypadal, že mu je něco málo přes třicet, ale já dobře věděla, že je daleko, daleko starší. Jeho vysoká a statná postava vyzařovala charisma a dost mi připomínal celebrity ze západních časopisů, které jsem si jako teenager schovávala v pokoji.

Zaměřil veškerou svou pozornost na mě, jeho magie se odrážela od stěn a zarývala se mi do duše. Posunula jsem se na lůžku a to pod změnou zátěže zavržalo.

„Omlouvám se, že jsem vás nepřišel navštívit dřív.“ Ten okouzlující tón mi připomínal piňatu: neškodný navenek, ale bůh ví, co se skrývalo uvnitř. „Musel jsem vyřešit ten nepořádek, který jste způsobil.“ Pomalu se procházel kolem a pokoušel se mě zastrašit svou mocí. „Halálház je v troskách a nové prostory musíme stavět tajně po nocích. Dobrá polovina vězňů uprchla a já se kvůli vám musel vzdát své nejcennější trofeje.“

Povytlhl jedno obočí, ale já mlčela. Pozoroval mě snad minutu, než znovu promluvil.

„Jak jsem jen měl tušit, že ta bezejmenná zlodějka zavřená v mém vězení je ve skutečnosti chráněnkou generála Markose? Ten křehký človíček, kterému se přesto podařilo přežít, dokonce i ve Hrách, a navíc si získat náklonnost nejobávanějšího a nejbrutálnějšího zabijáka ve vězení a s jeho pomocí uprchnout.“

„Copak to nedělal pro vás?“ ohrnula jsem ret.

Kilián se s náznakem sebeuspokojení pousmál. „Bylo nutné ho trochu *přesvědčit*, aby udělal správnou věc.“ Popošel blíž. Vytáhl ruku z kapsy a promnul si bradu. „Co to na vás je? Nejste fae, neměla byste nás být schopná ovládnout ani se bránit našemu kouzlu. A přesto jste *odolala*, když to jiní nedokázali. Čím to je?“ Naklonil hlavu ke straně a pohledem mě prakticky přišpendlil ke zdi.

Odolala? O čem to mluvil?

„Jste skutečnou záhadou, slečno Kovácsová. Něco jako tsunami: ženete se kolem, ničíte, rozbíjíte a převracíte všechno vzhůru nohama.“ Pousmál se a prsty si přešel po plném spodním rtu. „Warwicka znám už dlouho. Je bezohledný. Nemilosrdný. Krutý. Ale když jde o vás...“ potřásl hlavou. „Podařilo se vám dokonale okouzlit i moje strážě.“

Přeletěla jsem pohledem k blondákovi za ním. Stál ztuhle, a když na mě pohlédl, po tvářích se mu rozlila sytě rudá barva.

Kilián zkrřížil ruce na prsou. I v tom drahém obleku bylo vidět, že je samý sval.

„Co bych s vámi měl provést, slečno Kovácsová?“

„Mám na výběr a, b, c, d, nebo je to otevřená otázka?“ odsekla jsem. „Protože já bych osobně hlasovala, abyste mě pustil.“

„Taky bych vás mohl zabít.“ Jeho hlas se přese mě přelil jako horké máslo, pod sametovým dotykem skrývající nebezpečí.

„Ale neuděláte to.“

Povytáhl obočí. „Proč myslíte?“

„Protože mě na něco potřebujete. Jako rukojmí. Páku. Přesně nevím, ale určitě jste nestrávil dny prohledáváním Divoké říše, nevzdal se svého nejcennějšího vězně a pak mě tady nedržel celé týdny jen proto, abyste mě zabil.“

Rty mu zacukal pobavený úšklebek a sjel mě pohledem. „Jste úplně jiná, než jsem si myslel.“ Jeho fialkové oči se na mě zaměřily, až jsem si přišla jako chycená v pavoučí síti. Pod tíhou jeho pohledu se mi zrychlil tep. „Máte pravdu. Nechystal jsem se vás rovnou zabít, ale spletla jste se v důvodu. Ti vaši patetiční lidé mě nezajímají. Ve své aroganci si myslí, že tu snad mají nějakou moc, a přitom by stačilo jediné mé slovo a bylo by po všem.“

„Takže mě nechcete použít při vyjednávání s Ištvánem?“ Ztěžka jsem polkla.

„Vyjednávání?“ Kilián zaklonil hlavu a jeho vřelý, sametový smích mě zašimral na kůži a zastavil mi dech. Na tváři se mi projevil vztek, který mě ovládl kvůli tomu, jak na něj moje tělo reagovalo. Přitáhla jsem si nohy blíž k tělu.

„O čem bych s ním mohl chtít vyjednat, slečno Kovácsová? Upřímně by mě zajímalo, co si myslíte, že bych od vašeho druhu mohl chtít.“ Naklonil hlavu ke straně. Semkla jsem rty pevně k sobě a neodpověděla. „Vy lidé máte pořád pocit, že jste důležitější, než doopravdy jste. Vaše životy, vaše potřeby, stavíte je nad všechno ostatní: zemi, zvířata, přírodní zdroje, dokonce ostatní lidi,“ pousmál se. Pod kulisou jeho uhlazeného zevnějšku problesklo něco divočejšího a oči mu zajiskřily. Naklonil se ke mně tak blízko, že jsem téměř přestala dýchat. „Jenže to je lež, slečno Kovácsová. Můžete se v těch svých deziluzích klidně dál vyžívat, vyprávět tytéž lži vašim potomkům, ale váš druh je zkrátka posledním článkem potravního řetězce. A stačí okamžik...“ Lusknul mi prsty před obličejem. Jeho horký dech mě

pohládl po krku a můj vlastní dech se zarazil v plicích. „A může být po vás.“

Trhaně jsem vydechla, když na mě dolehla tíha jeho slov. Celou dobu jsem si myslela, že mě potřebují jako rukojmí, jako hlavní cenu, kterou obrátí proti veliteli LOS. Ištván nás s Cadenem vždy varoval, že nás nepřítel bude chtít využít.

„Tak co se mnou chcete provést?“ Strach mi vlil adrenalin do žil.

„Ptáte se špatně.“ Jeho hlas mi sklouzl po krku, až jsem se roztrásla. „Jde o to, co s vámi už dávno provádím.“ Prsty mi pohládl pramen vlasů za uchem a mně naskočila husí kůže. „Ukázalo se, že jste daleko zajímavější, než jsem čekal.“ Zády jsem byla přilepená ke zdi a plíce se mi strachy zadržovaly. Zaujatě pozoroval mou tvář. „Nemůžu přijít na to, čím to je, že se od ostatních tak lišíte. Proč jste ještě nepodlehla? Jak se vám daří odolávat, když to ostatní nedokázali?“

„Jací ostatní? Čemu jsem nepodlehla?“

Pohrdlivě se ušklíbl a fialkové oči se mu zaleskly. O kousek ustoupil a pak zalovil v kapse saka. Vytáhl drobnou pilulku a zvedl ji do vzduchu.

Sotva jsem spatřila její neonovou modř, stáhlo se mi hrdlo. Okamžitě jsem ji poznala, tu barvu jsem si nemohla splést. Byl to stejný typ pilulky, jaké jsem ukradla z vlaku tu noc, kdy mě chytili.

„Jakmile jsem zjistil, kdo jste, nechal jsem sem dovézt vaše osobní věci z doby, kdy jste byla zadržena. Zdálo se mi to zvláštní. Proč by chráněnka generála Markose vykrádala jeho vlastní vlak?“

Veškerou svou pozornost jsem soustředila na onu pilulku a jen jsem nervózně polkla.

„Co jsou zač?“

Střelila jsem po něm pohledem a sevřela jsem čelist.

„Proč jste je ukradla?“

Nic.

„Myslíte si, že mi můžete odporovat?“ Zničehonic se v něm vzedmul vztek a celou mě pohltil. „Mluvte!“

Mlčela jsem.

„Přikazuji vám, abyste mi to řekla, slečno Kovácsová.“ Soustředěním přimhouřil oči. Cítila jsem praskání energie a cukání v čelisti a krku, jeho magie se ovšem roztříštila jako vlny o skálu, když se dotkla mé kůže.

Rozšířily se mu nosní dírky a zacukaly mu svaly na čelisti.

„Odpovězte. Okamžitě!“ Cítila jsem sílu jeho příkazu. Sýčela mi v uších, zatímco jsem skřípala zuby a zatlačila proti ní. „Řekl jsem, mluvte!“ Chytil mě pod krkem a udeřil se mnou o zed', až mi vyrazil dech z plic. Zdálo se, jako by se rozpínal silou magie, která z něj vyzařovala. „Máte poslední možnost.“

„Já to nevím,“ zasípala jsem.

„Čekáte, že vám to budu věřit?“ Jeho obličej byl jen kousek od mého a palcem mi tlačil na krk tak silně, až se mi zapotácelo srdce. „Vaše taška jich byla plná. Proč jste je vzala? Co o nich víte?“

„Nevím nic,“ odsekla jsem. „Přísahám.“

„Necítím se dnes nijak zvlášť trpělivě.“ Zaškubalo mu ve tváři a palcem mi přešel po krku, jako by mě pokoušel.

„Řekla jsem vám, že nevím, co jsou zač.“

„Nelžete. Mi.“ Sevřel mě ještě pevněji. Zacukalo mi v nose. Hrudník se mi prázdně nafukoval, jak hledal kyslík, a páteř úpěla pod tlakem zdi.

„Nelžu.“ Zvedla jsem hlavu a upřela jsem na něj pohled, zatímco mi nosem proudily zbytky kyslíku.

Celou další minutu na mě upíral své soustředění, až se konečně

pousmál. „Tak dobrá. Pokud je tohle vaše strategie. Brzy zjistíte, slečno Kovácsová, že tohle není Leopoldov. Když se mi postavíte, neoplatím vám to. . . Zničím vás.“

„Přežila jsem vaše nedobytné vězení, *Kiliáne*, a uprchla jsem z něj. Chcete mě mučit nebo mě zabít? Poslužte si,“ zavrčela jsem.

„*Nikdy* mě neoslovujte jménem,“ zasyčel na mě, sevřel prsty a nahrbil se. Jména měla pro fae zvláštní význam. Byla v nich síla. Intimita. „Budete mě oslovovat Králi.“

„Tomuhle světu vládne jediný král a jmenuje se Lars,“ procedila jsem mezi zuby. Hlava se mi točila z nedostatku kyslíku.

„Tady králem není. Tady jsem jím já.“

„To, že si říkáte král, z vás ještě krále nedělá.“ Po bradě mi stékaly sliny, jak jsem se snažila ze sebe vynutit každou slabiku.

Zesílil stisk a připravil mě o vzduch docela. Drápala jsem mu po ruce, ale bylo to marné a mě začala zalévat temnota.

„Dávejte si pozor, slečno Kovácsová. Je o mně známo, že jsem dost prchlivý, když mi někdo odepře poslušnost.“ Jeho dech mě zašimral na uchu a vyslal mi tělem další vlnu energie, než ucukl a pustil mě.

Do plic se mi valil vzduch a já se rozkašlala a s rukou u krku jsem sípavě lapala po dechu.

„Chcete vědět, co s vámi chci provést? Co už s vámi provádím?“ Kilián se vrátil ke svému chladnému a uhlazenému vystupování. „Tak prosím, můžete být v první řadě.“ Otočil se ke strážnému. „Nasadte jí pouta. Vezmu slečnu Kovácsovou na výlet.“

KAPITOLA 2

Z cely mě v poutech vyvedli dva strážní, kteří mě pevně drželi za paže a vzadu za krk, abych nemohla utéct. Ne, že bych se k tomu chystala. Ještě ne. Musela jsem k tomu přistupovat chytře a nejdřív si o tomhle místě něco zjistit. Najít jeho slabiny.

Celou cestu jsem dávala pozor. Vedli mě dál kamennou chodbou kolem dvou pečlivě střežených dveří zabezpečených kódem a do výtahu, který rozpochovala až Kiliánova magie. Nerozjeli jsme se ovšem nahoru, ale dolů. Čím hlouběji jsme sestupovali, tím víc se mi svíral žaludek. Tahle podzemní hrobka mi nepřijemně připomínala Halálház, a navíc jsem se s každým metrem vzdalovala svobodě.

Výtah zacinkal a dveře se otevřely. Kilián se na mě ohlédl, ale já od jeho ostře řezané tváře odvrátila oči. „Jste připravená, slečno Kovácsová?“

Odfrkla jsem si a zvedla jsem k němu zcela bezvýraznou tvář.

„Lidé. Vždycky si myslíte, bůhvíjak nejste drsní.“ Potřásl hlavou a vystoupil.

„No, pořád jsem naživu,“ zamumlala jsem, když mě strážní vyvlekli do nově postaveného křídla budovy. Silně kontrastovalo se starobylým zámekem, ve kterém mě drželi. Tahle část byla

chladná, hladká, moderní a vypadala, že je úplně nová. Bělostně zdi ještě páchly čerstvou barvou.

„To *ano*.“ Ta dvě slova měla nesmírně zvláštní nádech. Kilián mě pomalu přešel fialkovým pohledem, jako by byl zvědavý. „Asi jako šváb. Ostatně právě proto jste tak fascinující.“ Zase se otočil a s klapáním bot na tvrdé dlažbě vyrazil směrem ke dvěma dalším hlídaným dveřím.

Co to tady sakra schovává? A proč chce, abych to viděla?

Vstoupili jsme do malé místnosti, přes jejíž prosklenou stěnu se dalo pozorovat dění ve vedlejším prostoru. Zamrkala jsem, jak se moje oči a hlava pokoušely všechno pobrat. Přímo přede mnou se nacházela velká místnost plná vědeckého vybavení, nej-různějších magických zařízení, mikroskopů, věcí, které jsem ani neuměla popsat, a osob v bílých pláštích.

Laboratoř.

„Co to je?“ V krku mě páčila žluč a nervy jsem měla na pochodu. Žaludek se mi převracel nevolností. „Co tady děláte?“

„Jen to, k čemu mě přinutil váš druh.“ Došel k oknu a postavil se vedle mě. Jeho vůně, připomínající les po bouřce, smíchaný s něčím sladkým, byla ve sterilitě tohoto místa ještě výraznější a konejšila paniku, která se ve mně chystala vzplanout. „Jen to, k čemu jste mě přivedla *vy sama*.“

Prudce jsem se k němu otočila. „Já? Jak to...“

„Můj pane?“ přerušil mě ženský hlas a přitáhl tak mou pozornost ke dveřím, kterými do místnosti vstoupila laborantka a nabila celý prostor elektřinou, která mi přeběhla po kůži rovnou do hrudi. *Sakra*. Sundala si roušku a odhalila tak svou éterickou tvář. Oči měla barvy smůly z čerstvě naříznutého stromu. Její magie po sobě zanechávala podobný pocit jako lehký vánek. Zpod ochranné čepice vykukoval pramínek zrzavých vlasů.

Byla vysoká a štíhlá a pohybovala se, jako když list tančí ve větru. Všechno na ní bylo ladné, silné a vzrušující, zaplňovala místnost touhou a potřebou.

„Willow.“ Kilián se k ní obrátil a pokývl na pozdrav.

„Mám tu nejnovější výsledky.“ Popošla blíž, předala mu složku s dokumenty a pak mě zaujatě přešla pohledem, než se s hladovým výrazem zase vrátila ke Kiliánovi. V hrdle se mi zadrhl sten. Kousla jsem se do spodního rtu a snažila jsem se to potlačit, ale cítila jsem, jak mi její kouzlo klouže po kůži a hladí mě po stehnech.

Mladý strážný těsně za mnou vzdychl a zatlačil mě do zad. Cítila jsem jeho vzrušení, jeho touhu. Druhý z nich mě sevřel pevněji a sklouzl dlaní k mému boku.

Moje tělo okamžitě zareagovalo na jiskry její energie přebíhající mi po těle, ačkoli mi mozek hlásil, že nesmím. Skřípajíc zuby jsem se snažila odolat, ale ať už byla cokoli, dokázala celý prostor zaplnit touhou. Chtěla jsem couvnout a splynout s horkými těly za mnou, ale povedlo se mi se ovládnout a ztuhla jsem na místě.

„Děkuji.“ Převzal si složku a začal v ní listovat, jako by byl vůči jejímu kouzlu imunní. „Co subjekt osmnáct?“

„Poslední stadium. Nijak se neliší od předchozích. Tedy kromě subjektu jedna.“ Řekla to jen tak mimochodem, ale znělo to, jako by předla. Přeběhl mi mráz po zádech.

„Zajímavé,“ zamumlal Kilián a zaletěl pohledem ke mně, až se mi zastavil dech.

Chtíč.

Hlad.

Čistá touha.

Zamrkal a pak se zase podíval z okna, tentokrát už s prázdným výrazem. „Děkuji, Willow. Můžete jít.“

„Ano, pane.“ Uklonila se a nepatrně si olízla rty, než se loudavě vydala ke dveřím a vzala s sebou i všechno napětí.

„Do hajzlu,“ zasyčela jsem. „Co je zač?“ Vzduch se mi prudce vyhrnul z plic. Strážní za mnou si ztěžka oddechli a Kilián se k nám obrátil.

„Lesní víla. Přírodovědkyně. Mají neuvěřitelný talent na míchání a testování elixírů. Vymýšlejí léky a léčiva.“ Ještě jednou si mě zkoumavě prohlédl, jako bych byla brouk v jeho sbírce připíchnutý špendlíkem. Pak pokývl na moje chůvy. „Můžete jít.“

„Pane?“ podivil se jeden z nich.

„Slečna Kovácsová se nepokusí o žádné hlouposti. Nemá kam jít ani jak odtud utéct. Uvědomuje si, jak nesmyslné by bylo se o to pokoušet, že ano?“ Tentokrát pohlédl na mě.

Nakřčila jsem nos a ošklivě jsem se na něj podívala, na což se jen usmál a mně se při tom pohledu sevřel žaludek. Ne strachem. V hrudi se mi rozpínaly vztek, znechucení a otrávenost.

„Sundej jí ta pouta, Iaine. Myslím, že ji snad zvládnou sám.“ Pokývl na mladšího ze strážných, se kterým jsem si před chvílí tak pohrávala. Poslechl a pak oba opustili místnost, ale Iain mě bedlivě sledoval, dokud za nimi nezapadly dveře.

„Někdo by rád udělal dojem na svého pána,“ podotkla jsem a promnula jsem si paže, do kterých se mi šimravě vracela krev až k prstům, zatímco jsem odolávala nutkání promnout paže chlápka stojícího přede mnou.

„Oblékněte si tohle,“ nereagoval Kilián a hodil mi roušku, vysoké boty a plášť. „Nechci, abyste těmi svými lidskými bacily narušila moje pokusy.“

„Pokusy?“ Ztěžka jsem dýchala, když jsem si oblékala ochranné vybavení. Stejně jsem nemohla dělat nic jiného a zvědavost mě poháněla kupředu.

„Na nic nesahejte, slečno Kováčsová.“ Zmáčkl jakési tlačítko a proti nám se otevřely tlakové dveře, které mi do obličje vychrlily proud vzduchu. Nic v něm nebylo cítit, ani život, jen čistota.

Jelikož byl zřejmě moc důležitý na to, aby si na sebe vzal cokoli, pod čím by se mu mohl pomačkat oblek, vešel Kilián do laboratoře tak rychlým tempem, že jsem měla co dělat, abych ho stíhala.

Kupodivu nikdo z laborantů ani nevzhlédl, aby pozdravili svého pána. Chovali se, jako by mezi nimi procházel jen další kolega. Očekávala bych, že si jeho ego bude žádat, aby vstali od rozdělané práce a poklonili se mu.

Nedal mi mnoho času podívat se, čím se tam zabývají, a dovedl nás laboratoři k dalším dveřím. Vypadaly podobně jako dveře do chladírny s okýnkem v horní polovině. Zadal do číselníku jiný kód, zámek cvakl a já ztuhla.

„Varuji vás, slečno Kováčsová. Připravte se,“ řekl vážně, když otevřel těžké dveře.

„Na co?“ Sotva jsem to stihla vyslovit, když mé uši zasáhl srdcervoucí řev a sterilní vzduch se proměnil v hnilobný zápach útočící na všechny moje smysly.

Do krku mi vyletěla žluč a já jsem si okamžitě připlácla ruku přes ústa a nos. Začala jsem se dávit, když smrad hnijícího masa, moči, zvratků a výkalů pronikl přes roušku. Kvílení mi vyslalo třas po páteři až do ostatních kostí v těle. Jako bych se ocitla zpět v Halálházu, jen to bylo horší – jestli to vůbec bylo možné.

Srdce mi v hrudi prudce bušilo a panika se mi valila tělem jako tsunami, když jsem následovala Kiliána dovnitř. Zahnuli jsme za roh a tam mě nohy přestaly poslouchat.

Bohové.

Pohledem jsem přejížděla po obrovském prostoru, ale sotva jsem byla schopná všechno pojmout. Podél jedné zdi se táhla desítky zamřížovaných cel. V každé z nich někdo byl, postavy různého pohlaví, věku a národností, ale z jejich nedostatků bylo zřejmé, že to všechno jsou lidé – měli šedé vlasy nebo špatné zuby, jiní prostě vypadali obyčejně. Toho všeho byli fae ušetřeni.

Na každé straně stáli strážníci, ozbrojení, jako by měli jít do boje proti celé armádě.

Ve vězení jsem viděla hodně věcí, ze kterých by většina lidí přišla o rozum: střeva vyrvaná z těla, mučení, smrt, vězně spící ve vlastních výkalech, usínající každý večer za zvuků bolestného kvílení. Ale na tohle mě nemohlo připravit nic.

Zdalo se, jako bych od první cely k té poslední sledovala vývoj nějaké hroznivé choroby, která z vězňů postupně vysávala život. První z nich se zdála být ještě v pořádku. Byla sice špinavá a vystrašená, ale taky buclatá a vypadala zdravě. Čím dál řadou člověk postupoval, tím hubenější a šílenější trosky z nich byly. Někteří si něco mumlali, jiní divoce přecházeli po malé cele. Asi od prostředka se postavy už ani nehýbaly. Stály jako v pozoru a zíraly upřeně před sebe, jako by čekaly na rozkaz. Lidé v posledních dvou celách ječeli v agonii, drásali si z těla vlastní kůži, drželi se za hlavu, váleli se po zemi a volali po úlevě smrti. Byli jen kost a kůže. Poslední cela byla prázdná.

„C-co se jim stalo?“ zakrákala jsem se slzami v očích a se vztekem sevřeným hrdlem. „Co jim to děláte?“

„Já?“ Kilián na mě pohlédl a povytáhl obočí. „Jistě, že si musíte myslet, že za to mohu já. Oškliví, zlí fae mučí lidi jen tak pro zábavu.“

„Zdá se mi to jako něco, co byste si užil,“ odsekla jsem.

Během vteřiny mě popadl za ruce a hodil se mnou o zeď. Výhrůžně se nade mě naklonil a znechuceně ohrnul ret. „Vy lidé mě ani v nejmenším nezajímáte. Ať už jde o mučení nebo ne. Za tohle, *edeseem, zlatíčko*, může ta vaše rasa.“

„Cože?“ vytřeštila jsem oči.

Sklonil se ještě blíže, až měl obličej ve stejné úrovni se mnou. „Tohle se svými lidmi provádí váš milovaný pán, zatímco vraždí ty moje.“

„Ištván? Co ten s tím má co společného?“

„Chcete vědět, k čemu jsou ty modré pilulky? Co jste to vlastně ukradla?“ Pustil mě a prsty přešel po mé paži, až jsem se roztrásla. Stáhl mi roušku, chytil mě pod bradou a zahleděl se mi do očí. „Proč jste tak jiná?“ zašeptal, jako by spíš mluvil sám se sebou.

Nemohla jsem odpovědět, částečně proto, jak se na mě tiskl, částečně kvůli magii, která si pohrávala s mým rozumem a smysly.

„Slezte ze mě,“ zaprskala jsem a proti vůli svého těla jsem se snažila vysvobodit.

Sklouzl pohledem k mým rtům a na okamžik jsme se oba zastavili. Pak mě odstrčil, potřásl hlavou a sevřel ruce v pěst.

„Jen pojďte, slečno Kováčsová. Pojďte se podívat, co váš anděl strážný pašuje v těch bednách do zahraničí.“ Otočil se a zamířil k první cele. Ze zdi sundal desky s informacemi. „Seznamte se s Adel. Je jí třicet pět a pracuje v Divoké říši. Dnes měla první pilulku. Jak vám je, paní Denkeová?“

Seděla na překvapivě hezké matraci se spoustou příkrývek a polštářů. Před ní ležel nedotčený tác s jídlem. Vzhledla k nám a mlčky pokrčila rameny. Ve tváři měla vepsaný hluboký smutek.

„A vy si nemyslíte, že jste zlá a odporná bytost?“ vykřikla jsem a mávla směrem k cele. „Unášíte lidi a děláte na nich pokusy jako na dobytku?“

„Paní Denkeová?“ Kilián si přidřep l k vězenkyni a oslovil ji milejším hlasem, než bych od něj čekala. „Unesl vás někdo? Nutil vás někdo k něčemu?“

Na tváři se jí objevil bolestný výraz, ale zavrtěla hlavou. „Ne.“

Odfrkla jsem si. „A co jiného má odpovědět? Držíte ji v kleci!“

„Ty mříže mají chránit nás i ji.“

„Jste zrůda.“

Prudce vydechl, jako by se snažil zůstat v klidu. „Tady moje přítelkyně mi, zdá se, nevěří, paní Denkeová. Mohla byste jí říct, jak jste se zde ocitla?“

Přikývla, utřela si oči a rukama si pevně objala kolena. „Zachránil mou rodinu před smrtí hladem a záhubou. Nabídla jsem se jako dobrovolnice.“

Zamračila jsem se. „Dobrovolnice?“

„Moje rodina teď má střechu nad hlavou, má co jíst a manžel získal dost dobře placenou práci v paláci.“

Stáhlo se mi hrdlo. „Chcete tím říct, že jim platí za to, že vás tady mučí?“

„Stejně jsem nemocná,“ pokrčila rameny. „A když vím, že o ně bude postaráno, stojí mi to za to.“

Střelila jsem pohledem po Kiliánovi, který se zrovna zvedl. „Všichni jsou tu z vlastní vůle.“

„Protože jste zneužil jejich největších slabin. Využíváte je,“ zakřičela jsem.

V očích mu probleskl vztek a sevřel čelist. „Jsem král, slečno Kovácsová, ne nějaký svatý z těch vašich vymyšlených příběhů.“ Znovu se ke mně přiblížil a opřel se do mě svou silou. „Nabízím jim daleko víc než váš vlastní drahý vládce. Aspoň je to jejich svobodné rozhodnutí a jejich rodinu z vděčnosti odměním.“

„Jste odporný,“ zasyčela jsem.

„Když vám to udělá radost,“ odsekl, a teprve když jsem ucítila jeho horký dech na svých rtech, všimla jsem si, jak blízko je. „Dokončíme prohlídku, co vy na to?“ Otočil se a zamířil ke druhé cele.

Na posteli seděl starší, šedovlasý muž, kolébal se tam a zpět a mumlal si cosi, co jsem nedokázala rozlišit. „Tady pan Laski bere pilulky již druhým dnem. Pan Petrov,“ ukázal do vedlejší cely, kde přebýval muž daleko mladší, ale bylo zřejmé, že se s ním život nemazlil. Kalhoty mu skoro padaly, kůži měl nažloutlou a mluvil sám pro sebe, jako by s někým vedl konverzaci, občas dokonce vykřikl. Přecházel po cele ode zdi ke zdi, dráсал si kůži a rval si vlasy. Nás si vůbec nevšiml. „Ten je bere tři dny.“

Kráčel dál.

„Ovšem tady u slečny Kinské to začíná být zajímavé,“ zastavil se u další cely. Její obyvatelce nemohlo být víc než dvacet, ale těžký život se podepsal i na ní. Kůži měla vytahanou a spálenou sluncem, po obličejí i pažích se jí táhly jizvy. Stála v cele jako v transu a hleděla do prázdna. Její vyhublá postava se ani nezačhvěla slabostí. „Čtvrtý den dochází ke změně.“

„Ke změně?“ Popošla jsem k mřížím, abych si ji prohlédla. Nevšimla si nás, ani se nehnula nebo nemrkla. Natáhla jsem se skrz mříže a dotkla se její ruky. Nic. „Co s ní je?“

„Vážně nevíte, k čemu ty pilulky slouží?“ upřel na mě Kilián pohled.

„Ne,“ zavrtěla jsem hlavou a zkusmo jsem jí luskla před obličejem. Pořád nic. „Jak dlouho je v tomhle stavu?“

„Přecházet přestala před čtyřiadvaceti hodinami a od té doby se ani nehnula.“

„Dvacet čtyři hodin?“ vykulila jsem oči.

„Obvykle tento stav trvá několik dnů. Rekord je zatím pět, ale

možná bude první, kdo ho překoná.“ Kilián pokývl dál směrem k celám naříkajících vězňů připomínajících kostry. „Pak se s nimi začne dít tohle... a pak...“

Polkla jsem. „Pak co?“

„Pak se jim mozek prakticky rozteče a nakonec zemřou.“

Pevně jsem si přitiskla dlaň k břichu.

„Nejedí, nepijí, nevyprazdňují se. Ale jakmile se dostanou do tohoto stavu...“ mávl rukou směrem ke slečně Kinské, „lze je velmi snadno ovládat.“

„Ovládat? Jak to myslíte?“

„Slečno Kinská?“ oslovil ji, ačkoli vůbec nereagovala. Odtáhl mě dál od mříží a pak jí zavelel: „Zabijte ji.“

Náhle jako by ji posedl démon, vrhla se na mě přes mříže, až jsem s vyjeknutím uskočila. Její divoký řev se odrážel ode zdí, zatímco se po mně marně sákala. Tvář měla zkroucenou, kosti jí praskaly a jak se snažila prodrat přes mříže, rvala si kůži o kov.

„Přestaňte!“ rozkázal Kilián. Ztuhla a zastavila se na místě jako socha, úplně jako předtím.

„Bohové.“ Po jazyku se mi rozlila hořká chuť a srdce se mi v hrudi rozbušilo.

„Nějakou dobu nám trvalo, než jsme zjistili, že v tomhle stavu prostě čekají na rozkazy.“ Pozoroval přitom děvče za mřížemi, nedíval se na mě. „Mají asi třikrát větší sílu než průměrný člověk a je daleko těžší je zabít, jako by jim jejich smysly neříkaly, že je něco bolí.“

Zavrtěla jsem hlavou a ztěžka jsem polkla. „Nechápu to. Kdo by něco takového udělal?“

„No tak, slečno Kovácsová. *Komu* myslíte, že by se hodila armáda, která necítí bolest a zaútočí na kohokoli podle rozkazu?“

„Chcete mi snad tvrdit, že za to může Ištván?“ vyprskla jsem a ošklivě jsem se zasmála. „My lidi chráníme a tohle je přesný opak. Tohle je přesně něco, co by udělali fae.“

„Jenže my to *nepotřebujeme*.“ Otočil se zpět ke mně a jeho prohlášení bylo faktické a prosté citu. „Navíc, proč bych měl ubližovat vlastnímu druhu, abych dosáhl něčeho, co už dávno máme?“

„Jak to myslíte?“

„Ještě jste nepřišla na to, co je hlavní složkou těch pilulek?“ Jeho fialkový pohled se do mě zanořil, jako by se snažil vytáhnout na povrch můj mozek a zjistit, co je v něm pohřbeno. „Co může dát lidem takové schopnosti?“

Neodpověděla jsem, zato jsem pevně sevřela čelist. Žaludek se mi zvedal hrůzou, protože v hloubi duše jsem tušila, že odpověď znám. A že si budu muset přiznat, že jsem ohledně Ištvána a toho, co provádí, byla nesmírně naivní.

Kiliánovy oči zářily hněvem. „Pohlížíte na nás, jako bychom *my* byli zrudami, a zatím jste to celou dobu vy, kvůli komu jsme museli po staletí žít ve stínu, vy, kdo zavraždil tisíce našich, vy, kdo jste nám upírali samotnou existenci. Ve skutečnosti jde jen o to, že nám lidé prachsprostě závidí a chtějí být jako *my*.“

Kyslík se mi zadrhl v hrdle. „Ne,“ vrtěla jsem hlavou ve snaze zarazit to, čeho jsem se tak obávala.

„Naši magii, naši esenci, lze získat jediným způsobem. *Vyextrahovat* ji z fae a kříženců.“

Prudce jsem se nadechla, když mě naplno zasáhl význam jeho slov.

„A víte, co je ještě zajímavější?“

„Co?“ zakrákala jsem, jak jsem měla sucho v krku.

„Vy.“

„Já?“ ukázala jsem na sebe. „Proč já?“

„Protože, slečno Kováčsová, dosud všechny testovací subjekty reagovaly na látku stejně, až jí nakonec podlehly. Všechny. . . *kromě jednoho.*“ Schoval ruce do kapes a popošel ke mně. „Subjekt číslo jedna.“

„A kde je subjekt číslo jedna?“

Ušklíbl se. „Stojí přede mnou.“

KAPITOLA 3

„C-cože?“ zachraptěla jsem. Strach mi mrazem sežehl vnitřnosti, jak se mi valil tělem.

„Vy, slečno Kováčsová, jste byla mým prvním testovacím subjektem. Po dobu dvou týdnů se tyto pilulky nacházely rozdrčené v každém jídle, které jste snědla.“

Nemohla jsem se ani hnout a mé plíce odmítaly přijmout kyslík. Takže droga, která všem těmto lidem způsobila bolestivou smrt, mi už týdny měla kolovat žilami?

„Vám se nic nestalo, ovšem ostatní subjekty začaly připomínat fae a následně sešly a zemřely. Selhaly jim orgány. Některým rychleji, jiným pomaleji, ale nakonec se jejich mysl vždy podvolila a těsně před smrtí byli snadno ovladatelní.“ Špičky jeho bot se dotkly mých návleků. Naklonil se ke mně, zamračil se a výhrůžně pokračoval. „Ale vám se nic z toho nestalo. Naopak jste vůči naší moci ještě odolnější.“

Zmateně jsem nakrčila čelo.

„Lesní víly jsou nesmírně sexuálně založená stvoření. Z hlediska živočišné energie jsou téměř stejně mocné jako sirény. Pokud se na člověka zaměří siréna nebo lesní víla, není schopný odolat. Ostatně to platí i pro většinu fae.“ Uchopil pramínek mých vlasů

a začal si s ním pohrávat. „Řekl jsem Willow, aby na vás soustředila veškerou svou energii. Strážní by na vás byli nejraději rovnou skočili. I já jsem...“ zarazil se a polknul. „Vás ale nezlomila.“

Skoro ano.

Pustil pramínek vlasů a prsty mi zlehka přešel po klíční kosti. „*Nejste fae*. Ale žádný člověk zatím nepřežil. Po vás následovalo třicet dalších subjektů, slečno Kováčsová, a sedmnáct z nich už je po smrti. Ale vy nikoli. Čím to je? Co je na vás tak zvláštního?“

„Nic,“ šeptla jsem a hlava se mi motala pod tíhou té pravdy. „Jsem jen obyčejný člověk.“

„Lež.“ Sklonil se ke mně tak blízko, až měl rty jen kousek od těch mých a zastrčil mi uvolněný pramen vlasů za ucho. „Oba víme, že jste ve skutečnosti daleko víc.“ Setkali jsme se pohledem. Na okamžik se zdálo, jako by povalil hradby a odhalil mi něco ze své něžnosti, z čehož se mi stáhlo hrdlo.

„Co tedy jsem?“ polkla jsem, vyděšená něčím úplně jiným, než by bylo na místě.

„Netuším.“ Mluvil tiše v kontrastu s křikem a mumláním linoucími se z cel a narážejícími na stěny bubliny, ve které jsme se zdánlivě nacházeli. „Vím pouze, že je o vás známo, že okouzíte a zaujmete každého, kdo se s vámi setká.“ Prsty mi lehce pročísl vlasy. „Nepůsobí na vás naše kouzlo, zdáte se být odolná vůči samotné naší *magii*.“ Poslední ze slov mě obkroužilo jako had a pohládilo po rozpálené kůži stehen.

Moje plíce jen stěží poháněly kyslík žilami pod tíhou pohledu vládce fae.

„Jsem nejmocnější fae v této zemi. Netěší mě, když něco nevím,“ sdělil mi. V jeho hlase jsem slyšela známky podráždění, ale stále mě se zájmem pozoroval. „Buď na to přijdu, nebo...“

Naklonil hlavu ke straně, jako by se mě chystal políbit a já se prudce nadechla.

„Nebo?“

„Nebo to zničím.“ Otočil se na podpatku, vyšel z místnosti a dveře za ním dunivě zapadly. Sotva jsem lapala po dechu, točila se mi hlava a bylo mi, jako by mě srazila vlna – cítila jsem se zdrčená, pohmožděná a vyčerpaná. Jako by mi Kilián sebral pevnou půdu pod nohama a nechal moře, aby si mě odneslo.

„Zabít. Zabít. Musím je zabít. Jinak to nejde.“ Mumlající hlas přitáhl mou pozornost zpět k celám. Mladší z mužů, Petrov, si ta slova pořád opakoval a jeho paže sebou škubaly, jako by nad nimi ztratil veškerou kontrolu. „Očistit svět. Musejí zemřít.“

„Kdo? Kdo musí zemřít?“ Přistoupila jsem k cele.

Začal pokyvovat hlavou a dál mával rukama. „Zemřít. Zabít.“ Pohupoval se a zdálo se, že mě vůbec nevnímá. S hlubokým zármutkem, ale také strachem jsem si prohlédla všechny cely v řadě.

Mohla jsem být jednou z nich. Proč se mi to vyhnulo? Co se mnou bylo jinak?

Z poslední z cely se rozezněl strašlivý výkřik, za kterým jsem se otočila. Kostnatá postava, která dosud ležela schoulená v klubíčku, začala srdceryvně vzlykat. Z nosu i očí jí tekla krev. Ústa měla pootevřená a vyhublou ruku natahovala skrz mříže ke mně. Pohled měla prázdný a zakalený. Téměř už nevypadala lidsky, ale přesto jsem jí toužila pomoci. V uších mi strachy bušila krev, ale přiblížila jsem se k mřížím a přidřepla jsem si k ní.

„Jsem u vás. Nejste sama,“ utěšovala jsem ji. Překonala jsem svůj odpor a chytila jsem ji za ruku. Netušila jsem, jestli vůbec ví, že tu jsem, ale když jsem ji držela, cítila jsem, jak z ní pomalu vyprchává život, zatímco se jí pod hlavou tvořila kaluž krve. A pak najednou přestala dýchat.

„Mrzí mě to.“ V krku se mi udělal knedlík při pomýšlení na všechnu tu bolest a strach, kterými si ta žena musela projít. Celé to byla moje chyba. To kvůli mně se ty pilulky dostaly ke Kiliánovi, a navíc mě spalovala vina, že já přežila, když oni to štěstí neměli.

Hrud' se mi stáhla smutkem. Všechno to byli lidé, stejní jako ti, které jsem potkala u Kitty, stejní jako Rosie nebo moje služebná Maja a její děti. Jen se snažili přežít v Divoké říši, dělali to nejlepší, co mohli, pro své rodiny. Srdce mi svíral žal a zármutek.

V tom okamžiku se žena prudce nadechla a zvedla hlavu. Vyzáblými prsty mi bolestivě sevřela ruku a nehty mi zabořila do masa. S vyjeknutím jsem se jí vytrhla. Co nejrychleji jsem se odplazila z dosahu a její hlava těžce klesla zpátky na zem. Už se ani nehnu, ale z úst a nosu se jí stále řinula krev.

Byla mrtvá.

Ztěžka jsem dýchala a ještě jsem se třásla, když jsem se opřela o zeď. *Co to kurva bylo?* Věděla jsem, že se v okamžiku smrti svaly ještě někdy stáhnou v poslední vlně energie, ale tím to nebylo o nic méně strašidelné.

„Slečno Kovácsová?“ Při zvuku mužského hlasu jsem trhla hlavou vlevo. Stál tam Iain, mladší ze strážných. „Musíte se vrátit do cely.“ V ruce držel pouta.

Přikývla jsem, přinutila jsem roztřesené nohy vstát a pak jsem jen tupě čekala, až mě spoutá. Zamířili jsme zpět.

To, že na mě zatím pilulky neměly žádný vliv, ještě nemuselo nutně znamenat, že k tomu časem nedojde. Brzy jsem mohla v cele vystřídat tu ženu a čekat jen na to, až se můj mozek promění v rosol.

Musela jsem se odtud dostat. Zaletěla jsem pohledem k Iai-

novi, který se zdánlivě soustředil na cestu, ale všimla jsem si, že trochu zrudnul.

Líbila jsem se mu.

A já toho hodlala využít a dostat se na svobodu.

„Krucíš, přestaň se jí rejpat v nose.“ Na hranici mezi spánkem a bděním se k mým uším donesl známý tenor. Připomínal mi ty jediné okamžiky radosti a bezpečí, které jsem kdy v Halálházu cítila, a pevně mě držel ve snu.

Cvrk.

„Ne, neřekl bych, že se jí to tajně líbí.“

Cvrk.

„To je děsná lež! Nene!“

Cvrk.

„Slíbilas, že to na mě *nikdy* nevytáhneš. Taky jsem si to tam nijak zvlášť neužil,“ zaprskal hlas někde u mé hlavy a vědomí, že je zřejmě skutečný, mě rázem probralo. Mrkáním jsem se snažila rozehnat ospalky a nakonec jsem proloupla oči. Rozmazaným pohledem jsem pouhý kousek od svého obličeje zaregistrovala dvě tváře, z nichž jedna mi strkala do nosu dlouhý prst.

„Co to má sakra být?“ zabrblala jsem a ucukla jsem, přičemž jsem se praštila hlavou o kamennou zeď za mnou. Před očima se mi místo šedé rozehrála celá škála barev.

„Hele, Rybka už je vzhůru.“

Cvrk.

„Tys ji vzbudila! Nesnaž se to hodit na mě.“

Snažila jsem se přebrat si, na co se to vlastně dívám. Copak se

mi to ještě zdálo? Že bych byla celou tu dobu v Halálházu a to ostatní byla jen noční můra?

Ne. . . Pořádně jsem se rozhlédla. Pořád jsem se nacházela v cele paláce, kde mě drželi už několik týdnů. Postel i žmolkovitý polštář byly stejné, ale postavy přede mnou do toho prostředí neseděly.

„Opie?“ vykulila jsem oči na známou postavičku s koštětem v ruce. Přímo přede mnou stál skřítek v celé své parádě, se srdcovitým obličejem, velkým nosem, zašpičatělými ušima, hnědými očima i vlasy a vousy. Na zádech mu sedělo malé ušaté stvoření, které mi právě ukázalo prostředníček.

Mrňouska.

„Nazdárek, Rybko,“ zakřenil se a odhrnul si za uši zlaté střapce pokrývky hlavy, které mu spadaly do obličeje.

„Opie...“ zopakovala jsem, protože jsem nedokázala plně vstřebat, na co se to dívám.

Cvrk.

„Ne, jsem si celkem jistej, že nemá poškozenej mozek.“

Cvrk.

„Hej! Já jsem náhodou dost zapamatováníhodnej, děkuju pěkně,“ odfrkl si, dal ruce v bok a po rarášce vrhnul ošklivý pohled. Jeho outfit mě skoro oslepil. Spodní část představoval jasně tyrkysový kapesník smotaný do přibližného tvaru šortek. Nahoře měl červený a žlutý knoflík spojený růžovou krajkou jako podprsenku a na hlavě jakési zlaté třásně místo klobouku. Ve vousech měl vpletenou fialovou stužku.

„Bohové.“ Prudce jsem se posadila a hlava se mi skoro zatočila radostí a zmatením. „C-co tu děláte?“

„Co tady děláš ty?“ založil si ruce na hrudi a povytáhl své hunařaté obočí. Mrňouska vyčítavě přikývla. „Zdrhla jsi z Halálházu a ani ses nevbtěžovala se rozloučit.“

Cvrk. Prostředníček znovu vyletěl vzhůru, což jsem si vyložila jako kritiku. „A hned nato skončíš zas tady?“

„No já za to nemůžu,“ bránila jsem se. Na okamžik jsem nakrčila obočí, když jsem si vzpomněla na Warwickovu zradu, ale měla jsem takovou radost, že ty dva znovu vidím, že jsem se nedokázala dlouho soustředit na svou zlost. „Ale vážně, kde jste se tu vzali?“

„Pan Finn je dost zavázaný lordu Kiliánovi,“ pohodil hlavou a třásně se zhouply na druhou stranu. „A jelikož je vězení dočasně uzavřený, šoupli nás sem. Což je asi tak milionkrát lepší. Má daleko hezčí věcičky. Původně jsme šurovali horní komnaty, jenže...“ Utáhl si uzel na kráťasech. „*Zase* jsem si vybral krátkou sirku a poslali mě dolů uklízet basu.“

Přimhouřila jsem oči. „Čistě pro zajímavost, jak často se ti stává, že si vytáhneš krátkou sirku?“

„Úplně furt! Divný, co?“ Dramaticky rozhodil ruce. „Pan Finn říká, že na skřítku si nosím dost smůlu.“

Cvrk.

Opieho úsměv zvadl, ale neodpověděl jí, místo toho jen pomalu tahal koště sem a tam po mé šedé příkrývce. Se štěstím to nemělo co dělat, zato to hodně souviselo s tím, že Opie vůbec nepodléhal normám obvyklého skřítkčího chování. Takže ho takhle odstrkovali. Já byla ovšem nesmírně vděčná, že tady je.

„To neva. Aspoň tady nikdo nevidí, že neuklízím *doopravdy*.“ Dál bezmyšlenkovitě zametal deku a snažil se přinutit k úsměvu. „Nahore musí bejt všechno vycíděný, ale tady?“ Pokrčil rameny. „Až na nějaký ty srajdy, zvrátky, chcanky, krev a kusy mozku je to ta nejjednodušší práce na světě.“

„Kusy mozku?“ vytřeštila jsem oči. Copak uklízel i cely v podzemní laboratoři?

Cvrk.

„Mrňouska si myslí, že seš pitomá.“ Opie se ani neobtěžoval počkat na mou otázku.

Pevně jsem si stiskla kořen nosu ve snaze si přiznat, že jsou opravdu tady se mnou. Skuteční. „Jak šokující.“

„To si vězení tak užíváš, že sis hned musela najít další klec?“ Opie si povzdechl. „Totiž doslech jsem se samozřejmě, že spousta ženských si spoutávání užívá, hlavně od lorda Kiliána, ale tohle se mi teda zdá krapet moc.“

„Fuj,“ zaskřípala jsem zuby a do tváří se mi nahrnula krev. „Ten chlap je tak arogantní a bezcitný a. . .“ Náhle se mi vybavila vzpomínka z předchozího večera, teplo jeho těla blízko mého, čistá síla jeho moci. A intenzita jeho pohledu, když mi prsty přejel po kůži na krku.

„Sexy?“ nadhodil Opie.

Zlostně jsem ho sjela pohledem.

Cvrk.

„No co?“ ohradil se vůči mně a Mrňousce. „Nedělejte, že vás to taky nenapadlo.“

„Ne.“

Cvrk.

„Tak to vobě pěkně kecáte,“ obrátil oči v sloup.

Cvrk.

„Prosím tě, a kolikrát jsi mu už chtěla strčit prst do nosu a bůhví, kam eště, co?“

Mrňouska zamrkala a pak přemýšlivě naklonila hlavu ke straně.

„Dvakrát fuj.“ Promnula jsem si bouli na hlavě a pořádně jsem se opřela o zeď. Zívla jsem a přitáhla si kolena k bradě. Po tom traumatizujícím a emočně náročném dni jsem včera večer okamžitě usnula a ve snech mě strašily výkřiky, krev a útočící kost-

livci. „Hele, nepovedlo by se vám náhodou propašovat mi sem dolů kafe?“

Svým způsobem bylo tohle vězení ještě krutější než Halház – tam jste aspoň dostali kávu, než vás zbičovali.

„Pardon, vypadám snad jako barista?“ mávl směrem ke svému outfitu Opie.

„Vůbec, v tom outfitu jsi takový kocour, že bys z fleku mohl dělat u Madam Kitty.“

„Kocour?“ vykulil oči a rozhlédl se. „Kde? Kde je kocour?“ Nakrčil se v rádobý obranném postavení.

Cvrk.

„To bych teda přepral!“

Cvrk.

„Ne, nekřičel, a určitě jsem se neschoval pod polštář!“

Cvrk.

„No fajn, vždyť byla obří. Ale říkám ti, šla po mně.“ Opie předvedl jakýsi karate chvat. „A ty si moc nevyskakuj, pod ten polštář jsi zahučela se mnou. Taky se ti nechtělo do boje.“

Cvrk.

„Tak jo,“ zvedla jsem ruce a přerušila jsem jejich dohady. „O co tady jde?“

„Řeklas, že je tu kocour,“ kopnul do podlahy. „Tak pojď, ty chlupatá koule! Já tě dostanu!“

Rozchechtala jsem se. Bylo mi, jako když po dlouhé době vyčistíte pavučiny z oken a dovnitř konečně může proniknout sluneční světlo. Hihňala jsem se dál a cítila jsem se snad o tunu lehčí. Sotva jsem si dokázala vybavit, kdy jsem se zasmála naposledy.

„Co je?“ zíral na mě Opie.

„Žádná kočka tady není.“ Připlácla jsem si dlaň na pusku, protože jsem se zase rozesmála.